

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός απόφασης

.....40...../2026

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή [redacted] Εφέτη, την οποία όρισε η Διευθύνουσα το Εφετείο Ανατολικής Κρήτης Πρόεδρος Εφετών.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 4 Φεβρουαρίου 2026, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ : 1) [redacted] του Αλέξανδρου κατοίκου περιοχής Πόρου Ηρακλείου Κρήτης [redacted] και

2) [redacted] του Αλέξανδρου κατοίκου [redacted] Νέας Αλικαρνασσού Ηρακλείου Κρήτης, οι οποίοι παραστάθηκε μετά της πληρεξουσίας δικηγόρου Ηρακλείου Μαρίας Δαριβιανάκη, η οποία κατέθεσε έγγραφο σημείωμα.

ΤΗΣ ΚΑΘ'ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ : Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «doValue Greece Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και το διακριτικό τίτλο «doValue Greece», η οποία εδρεύει στο Μοσχάτο Αττικής, επί της οδού Κύπρου αρ. 27 και Αρχιμήδους, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, πρώην εταιρείας με την επωνυμία «EUROBANK FPS ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ» και τον διακριτικό τίτλο «EUROBANK FINANCIAL PLANNING SERVICES», φερόμενης ως ενεργούσας εν προκειμένω ως διαχειρίστριας των απαιτήσεων της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «FRONTIER ISSUER DESIGNATED ACTIVITY COMPANY» η οποία εδρεύει στο Δουβλίνο Ιρλανδίας (οδός Fenian 2^{ος} όροφος, Palmerston House Δουβλίνο 2), με αριθμό καταχώρησης στο μητρώο εταιρειών της Ιρλανδίας 669436, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, ως ειδική διάδοχος των απαιτήσεων οι οποίες μεταβιβάστηκαν στη δικαιούχο της απαίτησης από

την ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «Τράπεζα Eurobank» όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου Ηρακλείου [REDACTED], ο οποίος κατέθεσε έγγραφο σημείωμα.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 03-02-2026 αίτησή τους, η οποία κατατέθηκε στην γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης 68/03-02-2026 προσδιορίσθηκε για συζήτηση για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και εκφωνήθηκε από το έκθεμα.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, που παραστάθηκαν ως αναφέρεται ανωτέρω, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί καθώς και όσα αναφέρονται στα έγγραφα σημειώματά τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες, με την υπό κρίση αίτηση, που σωρεύουν στο ένδικο μέσο της έφεσης, ισχυρίζονται ότι στις 24-06-2025 τους κοινοποιήθηκε με την από 06-05-2025 επιταγή προς πληρωμή κάτω από αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου, η με αριθμό 3256/2010 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου Κρήτης, με την οποία κλήθηκαν να εξοφλήσουν την απαίτηση η οποία αφορούσε την ενοχικώς υπόχρεη μητέρα τους, [REDACTED], κατά την έκταση που η απαίτηση ασφαλίζεται με προσημείωση υποθήκης σε ακίνητα ιδιοκτησίας τους, υπέρ της καθ' ης, για το ποσό των 10.739,93 ευρώ. Ότι ακολούθως κατόπιν σχετικής εντολής προς εκτέλεση, συντάχθηκε η με αριθμό 572/30-06-2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της Δικαστικής Επιμελήτριας της Περιφέρειας του Εφετείου Ανατολικής Κρήτης [REDACTED] με την οποία κατασχέθηκαν τα περιγραφόμενα στην αίτηση ακίνητα ιδιοκτησίας τους- ως τρίτων κυρίων- για την ικανοποίηση της ως άνω απαίτησης της ενοχικώς υπόχρεης μητέρας τους, [REDACTED], ύψους 10.483,93 ευρώ. Εκθέτουν περαιτέρω ότι χρόνος του πλειστηριασμού αυτού ορίστηκε η 11η-02-2026, στην πλατφόρμα ηλεκτρονικών συστημάτων, ενώπιον της πιστοποιημένης προς τούτο συμβολαιογράφου Ηρακλείου Κρήτης, [REDACTED], με εκτίμηση και τιμή πρώτης προσφοράς το ποσό των 270.000,00 ευρώ για την πλήρη κυριότητα του ισογείου διαμερίσματος και το ποσό των 42.000,00 ευρώ για την πλήρη κυριότητα του μελλοντικά ανεγερθσόμενου διαμερίσματος στον 1^ο όροφο, ενώ εκδόθηκε από την άνω Δικαστική Επιμελήτρια, και το υπ' αριθμόν 582/30-06-2025 απόσπασμα της εν λόγω έκθεσης κατάσχεσης. Ότι κατά της επισπευδομένης σε βάρος της περιουσίας τους, εν λόγω αναγκαστικής εκτέλεσης άσκησαν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου την από 1-08-2025 με αριθμό κατάθεσης 3410/ΑνΕ/231/04-08-2025 ανακοπή και τους από

24-11-2025 με αριθμό κατάθεσης 4933/ΑνΕ/338/26-11-2025 πρόσθετους λόγους, με τους οποίους ζήτησαν την ακύρωση των ως άνω πράξεων εκτέλεσης, για τους λόγους που εμπεριέχονται στην ανακοπή και συνίστανται στην ακυρότητα της επισπευδόμενης σε βάρος τους αναγκαστικής εκτέλεσης και της με αριθμό 572/30-06-2025 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης. Ότι επί της ανακοπής αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμόν 113/2026 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου με την οποία απορρίφθηκε αυτή καθώς και οι πρόσθετοι λόγοι ως απαράδεκτοι. Ότι κατά της απόφασης αυτής άσκησαν νομότυπα και εμπρόθεσμα την από 03-02-2026 και με αριθμό κατάθεσης 67/03-02-2026 έφεση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το περιεχόμενο της οποίας παραθέτουν αυτολεξεί στην κρινόμενη αίτησή τους και με την οποία ζητούν, για τους αναφερόμενους σ' αυτήν λόγους, να εξαφανιστεί η άνω απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου με σκοπό να γίνει δεκτή στο σύνολο της η άνω ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι και να ακυρωθεί η επισπευδόμενη σε βάρος της περιουσίας τους, δυνάμει της άνω πράξεων εκτελέσεως, αναγκαστική εκτέλεση. Επικαλούμενοι δε περαιτέρω ότι η έφεσή τους πιθανολογείται ότι θα γίνει δεκτή, θα εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση και αφού γίνει δεκτή η ανακοπή τους θα ακυρωθούν οι ως άνω πράξεις εκτέλεσης, καθώς και ότι με τη διενέργεια του πλειστηριασμού, θα υποστούν ανεπανόρθωτη περιουσιακή βλάβη, ζητούν να ανασταλεί η διενέργεια του ορισθέντος για τις 11-02-2026 πλειστηριασμού που επισπεύδεται δυνάμει των άνω προσβαλλόμενων πράξεων εκτελέσεως σε βάρος της ακίνητης περιουσίας τους, καθώς και κάθε άλλη σχετική πράξη εκτέλεσης, μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί της ανακοπής τους. Τέλος ζητούν να καταδικαστεί η καθ' ης στα δικαστικά τους έξοδα.

Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η κρινόμενη αίτηση αρμοδίως εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρα 1, 2, 12, 938 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.) για να συζητηθεί κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 682 έως 703 του Κ.Πολ.Δ.). Η αίτηση ασκήθηκε παραδεκτά με το ένδικο μέσο της έφεσης (άρθρο 938 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.) και εμπροθέσμως κατ' άρθρο 938 παρ. 4 του Κ.Πολ.Δ., διότι κατατέθηκε στις 03-02-2026 ήτοι πέντε εργάσιμες ημέρες πριν τον πλειστηριασμό που έχει ορισθεί για τις 11-02-2026 και επιδόθηκε στην καθ' ης στις 03-02-2026 ήτοι προ δώδεκα (12) ωρών από την ημερομηνία συζήτησης της, ως ορίσθηκε με την από 03-02-2026 πράξη της Εφέτη Ανατολικής Κρήτης (βλ. σχετ. την υπ' αριθ. 8677Β/03-02-2026 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών [REDACTED]). Περαιτέρω, η κρινόμενη αίτηση αναστολής είναι νόμιμη, στηριζόμενη στην διάταξη του άρθρου 938 παρ. 2 ΚΠολΔ (ως ισχύει μετά τη γενόμενη τροποποίησή του με το Ν. 4842/2021, κατά τα προεκτεθέντα), πλην του αιτήματος περί καταδίκης της καθής η αίτηση σε καταβολή της δικαστικής δαπάνης, το οποίο παρίσταται απορριπτέο ως μη νόμιμο, διότι κατά τη ρητή διάταξη του άρθρου 84

παρ. 2εδ. γ' Ν. 4194/2013 «Κώδικας Δικηγόρων», όπως έχει αυτό τροποποιηθεί από το άρθρο 14 παρ. 3 Ν. 4236/2014, επί αιτήσεως αναστολής πλειστηριασμού, τα δικαστικά έξοδα και η αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου του καθού η αίτηση, επιδικάζονται σε βάρος του αιτούντος (ΕφΠειρ 36/2022, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 579/2020 ΝΟΜΟΣ). Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της, καθόσον η έφεση κατά της εκκαλούμενης απόφασης έχει ασκηθεί παραδεκτά και εμπρόθεσμα, ήτοι με νομότυπη κατάθεση του δικογράφου της στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου κατ' άρθρ. 495 επ. και 511 επ. ΚΠολΔ, με την καταβολή του προβλεπόμενου, από τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3 ΚΠολΔ, παράβολου, (βλ. το με αριθμό 13564744995608030090 παράβολο) και εντός της διετούς καταχρηστικής προθεσμίας του άρθρ. 518 § 2 ΚΠολΔ από την έκδοση της εκκαλουμένης, αφού, όπως ισχυρίζονται οι αιτούντες και δεν αμφισβητεί η καθ' ης, δεν έχει ακόμη λάβει χώρα η επίδοσή της.

Ι(α). Η νομιμοποίηση των διαδίκων ως διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης, η οποία απορρέει, κατά κανόνα, αμέσως από τον νόμο και, κυρίως, από τις διατάξεις του ουσιαστικού ή και του δικονομικού δικαίου, καθορίζει τα πρόσωπα που έχουν εξουσία διεξαγωγής συγκεκριμένης δίκης, συνδέει, δηλαδή, τα υποκείμενα με το ουσιαστικό αντικείμενο της δίκης. Ο σύνδεσμος αυτός συνίσταται στη συμμετοχή του διαδίκου στην ουσιαστική επίδικη έννομη σχέση, οπότε θα πρόκειται για φορέα δικαιώματος ή υποχρέωσης που πηγάζει από τη σχέση αυτή, επομένως για κατά κανόνα νομιμοποίηση, η οποία αποτελεί τη δικονομική όψη της επίδικης έννομης σχέσης. Στην κατά κανόνα νομιμοποίηση, λοιπόν, η δίκη διεξάγεται μεταξύ των φορέων της επίδικης έννομης σχέσης με κριτήριο τους αγωγικούς ισχυρισμούς. Η συνδρομή της νομιμοποίησης, όπως και κάθε διαδικαστικής προϋπόθεσης της δίκης για την παροχή έννομης προστασίας, ελέγχεται αυτεπάγγελα από το δικαστήριο και, μάλιστα, σε κάθε στάση της δίκης, κατά το άρθρο 73 ΚΠολΔ. Ως διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης, η νομιμοποίηση πρέπει να υφίσταται κατά την έναρξη της δίκης, δηλαδή στη συζήτηση στο ακροατήριο, και καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης, για να καθίσταται δυνατή η έκδοση απόφασης από το δικαστήριο. Η απουσία της νομιμοποίησης δεν θεραπεύεται, εκτός αν απουσιάζει κατά την άσκηση της αγωγής, αλλά συντρέχει κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο, οπότε το ελάττωμα θεραπεύεται. Αντίθετα, αν η νομιμοποίηση συντρέχει κατά τον χρόνο άσκησης της αγωγής, αλλά απουσιάζει κατά τη διάρκεια της δίκης, η αγωγή θα απορριφθεί κατ' αρχάς ως απαράδεκτη, εκτός αν πρόκειται για περίπτωση *ex lege* μετατόπισης της νομιμοποίησης, οπότε θα κηρυχθεί απλώς απαράδεκτη η συζήτησή της, προκειμένου η δίκη να συνεχιστεί από το νέο νομιμοποιούμενο πρόσωπο που υποκαθίσταται αυτοδίκαια στη θέση του διαδίκου (ΕφΑθ 1911/2005, ΕφΑθ 748/1993, ΕφΘεσ 1323/1999 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, επί μετάθεσης της νομιμοποιητικής εξουσίας προς διεξαγωγή δικών δυνάμει ειδικής διάταξης νόμου, όταν, δηλαδή, δυνάμει νομοθετικής ρύθμισης μετατίθεται

η νομιμοποιητική εξουσία για τη διεξαγωγή δικών και την ενέργεια συναφών διαδικαστικών πράξεων από ένα πρόσωπο, π.χ. τον κατά κανόνα φορέα του δικαιώματος σε άλλο εξαιρετικά νομιμοποιούμενο, γίνεται δεκτή η αναλογική εφαρμογή του άρθρου 286 ΚΠολΔ. Η αναλογική εφαρμογή της περ. γ' του άρθρου 286 ΚΠολΔ γίνεται ακόμη δεκτή και σε άλλες περιπτώσεις μετάθεσης της νομιμοποίησης, προκειμένου να παρασχεθεί ο απαιτούμενος χρόνος προσανατολισμού του εφεξής νομιμοποιούμενου προς συνέχιση της εκκρεμούς δίκης. Ήδη δε γίνεται δεκτό ότι δεν απαιτείται γνωστοποίηση του διακοπτικού της δίκης γεγονότος, κατ' άρθρο 287 ΚΠολΔ, όταν ο λόγος της βίαιης διακοπής δεν αφορά σε πραγματικό γεγονός στα πρόσωπα των διαδίκων, το οποίο το δικαστήριο δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να γνωρίζει, χωρίς πρωτοβουλία κάποιου διαδίκου, αλλά σε νομοθετική ρύθμιση που μεταβάλλει τη νομιμοποίηση του διαδίκου, την οποία και οφείλει να τη γνωρίζει ο αντίδικος και το δικαστήριο να τη λάβει υπόψη του αυτεπαγγέλτως, ανεξάρτητα από τη διαδικαστική συμπεριφορά των διαδίκων (ΟΛΑΠ 17/2004, ΑΠ 388/2013, ΑΠ 1377/1992, ΕφΑθ 10569/1986, ΕφΚρητ 192/1991 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, βλ. και Πλεύρη, Μη δικαιούχοι και μη υπόχρεοι διάδικοι στην πολιτική δίκη, σελ. 33 - 35). Περαιτέρω, η σε ορισμένες περιπτώσεις διάσπαση του κανόνα που ισχύει κατά βάση στη νομιμοποίηση, δηλαδή της σύμπτωσης στο ίδιο πρόσωπο των ιδιοτήτων του υποκειμένου της επίδικης έννομης σχέσης και της νομιμοποίησης, δημιουργεί μία ιδιαίτερη μορφή νομιμοποίησης ορισμένων προσώπων, ήτοι των «μη δικαιούχων ή μη υπόχρεων διαδίκων», οι οποίοι νομιμοποιούνται να παρίστανται ως διάδικοι στη δίκη, μολονότι δεν είναι οι ίδιοι και ούτε, άλλωστε, ισχυρίζονται ότι είναι και δικαιούχοι της επίδικης έννομης σχέσης, η οποία αφορά στον αληθινό δικαιούχο. Η εξαιρετική αυτή νομιμοποίηση των παραπάνω προσώπων αντλείται από το πραγματικό διάταξης του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, η οποία παρέχει σε συγκεκριμένα πρόσωπα την εξουσία διεξαγωγής της δίκης και δεν επεκτείνεται σε κάθε τρίτο, καθώς το ελληνικό δίκαιο δεν αναγνωρίζει την *actio popularis*. Αφετηρία της έρευνας της δικονομικής κατηγορίας των μη δικαιούχων ή μη υπόχρεων διαδίκων συνιστά η παραδοχή ότι δεν υπάρχει συγκεκριμένη νομοθετική ρύθμιση, η οποία να τη θεσπίζει ειδικά, να απαριθμεί τις σχετικές περιπτώσεις ή έστω να θέτει το κριτήριο προσδιορισμού τους. Λόγω ακριβώς του ότι πρόκειται για δικονομική κατηγορία, η οποία διασπά τον προαναφερόμενο κανόνα, εμφανίζεται ως εξαίρεση που είναι επιτρεπτή μόνο στις κατά νόμο αναγνωρισμένες περιπτώσεις, οι οποίες δεν μπορούν να γενικευθούν με συμφωνία των μερών ή να επεκταθούν βάσει αναλογικής εφαρμογής ή ερμηνείας. Η ερμηνεία των σχετικών διατάξεων, οι οποίες είναι εξαιρετικές, οφείλει να είναι αυστηρή, ώστε να μη διασπάται η νομοθετική βούληση ως προς τη νομιμοποίηση των διαδίκων. Οι διάδικοι, άλλωστε, στερούνται της εξουσίας διάθεσης των διαδικαστικών προϋποθέσεων της δίκης, επομένως και της νομιμοποίησης, ώστε τυγχάνει ανεπίτρεπτη η δικαιοπρακτική θεμελίωσή της. Η έννοια, λοιπόν, της κατ' εξαίρεση νομιμοποίησης μπορεί

ικανοποιητικά να οριστεί ως η ικανότητα ή η εξουσία ενός προσώπου να διεξάγει ενεργητικά ή παθητικά δίκη για αλλότριο δικαίωμα ή υποχρέωση, αντίστοιχα, που προκύπτει από έννομη σχέση της οποίας δεν είναι φορέας. Ο μη δικαιούχος ή μη υπόχρεος διάδικος αναμειγνύεται στη δικαστική εξέλιξη αλλότριας έννομης σχέσης, αρρυσόμενος τη θεμελίωση της νομιμοποίησής του από συγκεκριμένη διάταξη, άλλοτε για την εξυπηρέτηση των αναγκών του λειτουργημάτων του, όταν πρόκειται για τέτοιο, και άλλοτε για λόγους πρόνοιας και για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του αληθούς φορέα του δικαιώματος ή της υποχρέωσης ή εν γένει για την προστασία δημοσίου συμφέροντος ή γενικότερων κοινωνικών ή συλλογικών συμφερόντων. Ο μη δικαιούχος ή μη υπόχρεος διάδικος, επομένως, που διεξάγει τη δίκη, ενεργεί στο δικό του όνομα, αποτελεί, δηλαδή, διάδικο και δεν είναι αντιπρόσωπος του φορέα της έννομης σχέσης. Έτσι, αυτός ενεργεί τις διαδικαστικές πράξεις προς τον σκοπό άμεσης αντανάκλασης των συνεπειών τους όχι στο πρόσωπο του υποκειμένου της έννομης σχέσης, αλλά στον ίδιο και, συνακόλουθα, οι συνέπειες της δίκης αυτόν αμέσως αφορούν, ανεξάρτητα αν οι συνέπειες της απόφασης και το ουσιαστικό δεδικασμένο καταλαμβάνει και τα υποκείμενα της επίδικης έννομης σχέσης. Η από τον νόμο αναγνωριζόμενη εξουσία στα ως άνω τρίτα πρόσωπα διεξαγωγής της δίκης για δικαίωμα που φορέας αυτού είναι άλλος, δεν τους εξοπλίζει και με τη δυνατότητα επιχείρησης διαδικαστικών πράξεων, οι οποίες προϋποθέτουν εξουσία διάθεσης του δικαιώματος (βλ. Βαθρακοκοίλη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, άρθρο 68, αρ. 49 - 50, σελ. 407 - 408). Οι μη δικαιούχοι ή μη υπόχρεοι διάδικοι δεν αναφέρονται στις διατάξεις του δικαίου της αναγκαστικής εκτέλεσης ως υποκείμενα αυτής. Βάσει, όμως, των γενικών διατάξεων της νομοθεσίας για τα ως άνω πρόσωπα, η εφαρμογή των οποίων δεν αποκλείεται και στην αναγκαστική εκτέλεση (βλ. Μπρίνια, Αναγκαστική Εκτέλεσις, άρθρο 919, παρ. 93.1., σελ. 253, Β. Βαθρακοκοίλη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, άρθρο 919, αρ. 30, σελ. 248), νομιμοποιούνται ενεργητικά και παθητικά, αν και μη δικαιούχοι ή μη υπόχρεοι, μεταξύ άλλων, και οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Ειδικότερα, με τα άρθρα 1 - 3 του ν. 4354/2015 ο νομοθέτης προχώρησε στην ίδρυση της δευτερογενούς αγοράς τραπεζικών δανείων σε εκπλήρωση των υποχρεώσεων που ανέλαβε η Ελληνική Δημοκρατία με το Μνημόνιο Κατανόησης της 19.08.2015. Με τις ρυθμίσεις του ανωτέρω νόμου στην ισχύουσα εκδοχή τους καθιερώνονται δύο διακριτά εταιρικά σχήματα, για τα οποία τίθενται ειδικές και αυξημένες προϋποθέσεις αδειοδότησης και λειτουργίας, ήτοι α) η Εταιρία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π., άρθρο 1 παρ. 1 στοιχ. α' ν. 4354/2015) και β) η Εταιρία Απόκτησης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (Ε.Α.Α.Δ.Π., άρθρο 1 παρ. 1 στοιχ. β' ν. 4354/2015), αντίστοιχα δε διαμορφώνονται δύο νέα συμβατικά μορφώματα, ήτοι η σύμβαση πώλησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και η σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Αμφότερα τα

συμβατικά μορφώματα υπόκεινται σε σοβαρούς περιορισμούς ως προς τον τύπο, τα πρόσωπα που δικαιούνται να συμβληθούν και το περιεχόμενό τους (1 παρ. 1 στοιχ. α' και β', 1 παρ. 1 στοιχ. γ', 2 παρ. 1 ν. 4354/2015). Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 στοιχ. β' ν. 4354/2015 συμβαλλόμενα μέρη στη σύμβαση πώλησης μπορούν να είναι μόνο πιστωτικά ιδρύματα ως πωλητές και μόνο Ε.Α.Α.Δ.Π. ως αγοραστές, ενώ στη σύμβαση διαχείρισης δύνανται να συμβάλλονται αφενός πιστωτικά ιδρύματα ή Ε.Α.Α.Δ.Π. και αφετέρου Ε.Δ.Α.Δ.Π. Ειδικότερα, οι Ε.Δ.Α.Δ.Π. είναι ανώνυμες εταιρίες ειδικού και αποκλειστικού σκοπού, που αποτελούν χρηματοδοτικά ιδρύματα και οφείλουν να λαμβάνουν ειδική άδεια λειτουργίας από την Τράπεζα της Ελλάδος. Το άρθρο 2 παρ. 1 - 3 ν. 4354/2015 προβλέπει ότι στις Εταιρίες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π.) δύναται να ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων που έχουν χορηγηθεί ή χορηγούνται από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, πλην του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων (2 παρ. 1 ν. 4354/2015 και 2 παρ. 5 στοιχ. δ' ν. 4261/2014 σε συνδυασμό). Η παραπάνω ρύθμιση εισάγει διπτό περιορισμό ως προς το υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής της. Αφενός εξουσιοδοτών μπορεί να είναι μόνο πιστωτικό ίδρυμα ή Ε.Α.Α.Δ.Π., ενώ διαχειριστής μπορεί να είναι μόνο αδειοδοτημένη Ε.Δ.Α.Δ.Π. (1 παρ. 1 στοιχ. α' ν. 4354/2015). Αντίστοιχα, η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστωτικές συμβάσεις που ρυθμίζεται στο άρθρο 3 ν. 4354/2015, μπορεί να γίνεται μόνο προς εδρεύουσα στην Ελλάδα Ε.Α.Α.Δ.Π. ή σε αλλοδαπή ανάλογη εταιρία, που λειτουργεί υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 1 παρ. 1 στοιχ. β' ν. 4354/2015. Επισημαίνεται, ωστόσο, ότι ως αντιστάθμισμα της ελλείπουσας κρατικής εποπτείας επί των Ε.Α.Α.Δ.Π., οι οποίες συμβάλλονται σε συμβάσεις πώλησης τέτοιων απαιτήσεων ως αγοραστές, ουδόλως δε προβλέπεται η προηγούμενη αδειοδότησή τους από την Τράπεζα της Ελλάδος (άρθρο 1 παρ. 1β ν. 4354/2015), τίθεται ως προϋπόθεση εγκυρότητας της σύμβασης μεταβίβασης απαιτήσεων μεταξύ χρηματοπιστωτικού ιδρύματος και Ε.Α.Α.Δ.Π. η προηγούμενη σύναψη σύμβασης διαχείρισης των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων μεταξύ της τελευταίας και Ε.Δ.Α.Δ.Π., πληρούσας τους όρους του ν. 4354/2015, δια μέσω της οποίας και μόνο η αποκτώσα εταιρία θα δύναται να ασκεί τα δικαιώματά της που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες λόγω πώλησης απαιτήσεις (άρθρο 1 παρ. 1γ ν. 4354/2015).

Κατά τη διάταξη δε του άρθρου 2 παρ. 4 ν. 4354/2014 «Οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014 (Α' 246). Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη

δικαιούχου διαδίκου το δεδουλευμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης». Από τον συνδυασμό, άλλωστε, των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 1 στοιχ. β' και γ', 2 παρ. 2 περ. β' και 2 παρ. 4 ν. 4354/2015, συνάγεται με ερμηνευτική ασφάλεια το συμπέρασμα ότι στην περίπτωση κατά την οποία η απαίτηση πιστωτικού ιδρύματος μεταβιβάζεται σε Ε.Α.Α.Δ.Π., η οποία υποχρεωτικά και ως προϋπόθεση του κύρους της εν γένει μεταβίβασης της απαίτησης οφείλει να έχει αναθέσει εκ των προτέρων, μάλιστα, τη διαχείριση σε Ε.Δ.Α.Δ.Π., η νομιμοποίηση της τελευταίας θα είναι αποκλειστική, από τη στιγμή που κατά ρητή νομοθετική πρόβλεψη τα δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις μπορούν να ασκηθούν μόνο μέσω της Ε.Δ.Α.Δ.Π., κατ' αποκλεισμό της αληθούς δικαιούχου Ε.Α.Α.Δ.Π., ενόψει και της emphaticής περί τούτου διατύπωσης της διάταξης του άρθρου 1 παρ. 1 στοιχ. γ' ν. 4354/2015. Όπως συνάγεται ευθέως από τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 ν. 4354/2015, η νομιμοποίηση της Ε.Δ.Α.Δ.Π. είναι εξαιρετική, αφού αυτή νομιμοποιείται στην άσκηση ένδικων βοηθημάτων προς τον σκοπό είσπραξης των υπό διαχείριση απαιτήσεων ως μη δικαιούχος διάδικος. Αναφορικά με την παθητική νομιμοποίηση της Ε.Δ.Α.Δ.Π. ο ν. 4354/2015 δεν προβλέπει μεν σχετική ρύθμιση, παρά τη διαλαμβανόμενη στην αιτιολογική έκθεση του νόμου πρόβλεψη περί ρύθμισης της ενεργητικής και παθητικής νομιμοποίησης για την εξωδικαστική και ενώπιον των δικαστηρίων παράσταση των Ε.Δ.Α.Δ.Π. με την παρ. 4 του άρθρου 2, πλην, όμως, διαφορετική μεταχείριση μεταξύ ενεργητικής και παθητικής νομιμοποίησης δεν δικαιολογείται, τυχόν δε άρνηση της σχετικής δικονομικής δυνατότητας θα οδηγούσε σε ουσιώδη αναίρεση του οικονομικού σκοπού της Ε.Δ.Α.Δ.Π. και σε ανασφάλεια δικαίου. Λαμβανομένου δε υπόψη και του σκοπού του Έλληνα νομοθέτη περί δημιουργίας μίας δευτερογενούς αγοράς τραπεζικών δανείων προς τον σκοπό εξυγίανσης των τραπεζικών χαρτοφυλακίων, ελλείψει ρητής νομοθετικής πρόβλεψης, παρίσταται αναγκαία η τελολογική διασταλτική ερμηνεία των διατάξεων του άρθρου 2 παρ. 4 ν. 4354/2015, προκειμένου στην κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση των Ε.Δ.Α.Δ.Π. να ενταχθεί και η παθητική νομιμοποίηση αυτών. Περαιτέρω, όπως συνάγεται από τη γραμματική διατύπωση της τελευταίας αυτής διάταξης, ο νομοθέτης προέβλεψε ρητά μόνο τη συμμετοχή της Ε.Δ.Α.Δ.Π. σε διαδικασίες συλλογικής εκτέλεσης, πτωχευτικές και προπτωχευτικές, καταλείποντας αρρύθμιστο το ζήτημα της συμμετοχής της στην επίσπευση ατομικής διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης. Τυχόν άρνηση, όμως, της νομιμοποίησης της Ε.Δ.Α.Δ.Π. στο πεδίο της αναγκαστικής εκτέλεσης θα αντέβαινε ευθέως στη ρητή αναγνώριση της εξουσίας της να προβαίνει σε κάθε δικαστική ενέργεια για την είσπραξη της απαίτησης. Η αναγνώριση αυτής της εξουσίας της, άλλωστε, είναι προφανώς ασυμβίβαστη με τον εκ των υστέρων αποκλεισμό της δυνατότητάς της να επισπεύδει και την εκτέλεση των αποφάσεων που θα εκδοθούν ως επακόλουθο των δικαστικών ενεργειών της. Η υιοθέτηση αυτής της εκδοχής θα ισοδυναμούσε με

TP

αποστέρηση από την Ε.Δ.Α.Δ.Π. της δυνατότητας ουσιαστικής πραγμάτωσης των τελεσιδίκως κριθέντων αξιώσεων, η διαχείριση των οποίων της έχει ανατεθεί, και θα αποτελούσε πρόσκομμα στην εκπλήρωση του σκοπού της αποστολής της προς είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, αφού άρνηση του οφειλέτη να συμμορφωθεί εκουσίως θα οδηγούσε στη ματαίωση ικανοποίησης των σχετικών αξιώσεων. Διάφορη ερμηνεία θα απέληγε στο άτοπο, όταν μεσολαβεί μεταβίβαση της απαίτησης σε Ε.Α.Α.Δ.Π., να αποκλείεται πρακτικά η επίσπευση ατομικής αναγκαστικής εκτέλεσης στον βαθμό που, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 στοιχ. γ' ν. 4354/2015, ο αληθής δικαιούχος δεν μπορεί να ασκήσει τα δικαιώματά του παρά μόνο μέσω της ανάθεσης της διαχείρισης σε Ε.Δ.Α.Δ.Π. (βλ. Γιαννόπουλο, Η εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις ως μη δικαιούχος διάδικος στη διαγνωστική δίκη και στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης, Αρμ. 2019, σελ. 233, Μπόρα, Δικονομική Μεταχείριση των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων κατά τον Ν. 4354/2015, ΧρΙΔ 2020, σελ. 633). Οι Ε.Δ.Α.Δ.Π., λοιπόν, στις οποίες ανατίθεται υποχρεωτικά από τις Ε.Α.Α.Δ.Π. η διαχείριση των από αυτές αποκτηθέντων απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, δεν αποκτούν τις εν λόγω απαιτήσεις κατά κυριότητα και, συνεπώς, δεν καθίστανται ειδικοί κατά το ουσιαστικό δίκαιο διάδοχοι των εν λόγω ιδρυμάτων, νομιμοποιούνται δε όχι ως δικαιούχοι, αλλά ως μη δικαιούχοι διάδικοι να διεξάγουν τις περί των διαχειριζόμενων απαιτήσεων δίκες και τις διαδικαστικές πράξεις εκτέλεσης για δικαίωμα τρίτου, αιτούμενες, ωστόσο, έννομη προστασία στο όνομά τους, κατά παραχώρηση του νομοθέτη, όχι, όμως, για ίδιο λογαριασμό. Ενεργούν, δηλαδή, ως δυνάμει λειτουργήματος μη δικαιούχοι διαχειριστές αλλότριας περιουσίας, τη θέση τους δε αυτή ουδόλως διαφοροποιεί το γεγονός ότι η ανάθεση της διαχείρισης σ' αυτές γίνεται συμβατικά. Ως προς το εάν θα καταρτιστεί σύμβαση, επομένως, δεν υφίσταται ελευθερία αντίθετης από την ιδιωτική βούληση επιλογής. Επιπλέον, τα βασικά στοιχεία της σύμβασης, επίσης, ορίζονται στον νόμο, ενώ με την εκάστοτε σύμβαση καθορίζεται το πρόσωπο του διαχειριστή και συμφωνούνται οι ειδικότερες συμβατικές ρήτρες. Επομένως, η κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση αυτών αντλείται απευθείας από τον νόμο και όχι από τη διαχειριστική σύμβαση, η οποία δεν δύναται να μεταβάλει τη ρύθμιση του νόμου (βλ. Π. Κολοτούρο, Δικονομική αρμοδιότητα των εταιριών διαχείρισης απαιτήσεων εκ δανείων και πιστώσεων - άρθρον 2 του ν. 4354/2015- ΧρΙΔ 2019, σελ. 464 επ., Λ. Κιτσαρά, Η περαιτέρω μεταβίβαση απαιτήσεως από δάνεια και πιστώσεις μετά την αρχική απόκτησή της από «εταιρεία αποκτήσεως» του ν. 4354/2015, ΧρΙΔ 2019, σελ. 303 επ.). Στο σημείο δε αυτό πρέπει να αναφερθεί ότι οι Ε.Δ.Α.Δ.Π. έχουν την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση του άρθρου 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015, προς άσκηση κάθε ενδίκου βοηθήματος και κάθε άλλης δικαστικής ενέργειας προς είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, ανεξάρτητα από το ειδικότερο νομικό πλαίσιο, με βάση το οποίο συντελείται η μεταβίβαση αυτών, δηλαδή ακόμα και όταν η μεταβίβαση των

απαιτήσεων και η ανάθεση της διαχείρισής τους στις εν λόγω εταιρίες συντελείται σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 3156/2003 για την τιτλοποίηση των απαιτήσεων (ΟΛΑΠ 1/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

(β). Η ιδιότητα του καθού η εκτέλεση από μόνη της θεμελιώνει τη νομιμοποίηση του ανακόπτοντος, η οποία καθιερώνεται αυτομάτως από την επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση κατά τη διάταξη του άρθρου 924 ΚΠολΔ (ΑΠ 462/2000, σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Επί ακινήτων νομιμοποιούμενος ανακόπτων είναι τόσο ο κύριος όσο και ο τρίτος κύριος ή νομέας αυτού, ανεξαρτήτως κατά ποιου επισπεύδεται η εκτέλεση κατ' άρθρο 993 παρ.1 εδ. β' ΚΠολΔ [ΕφΘεσ 1014/2018 ΝΟΜΟΣ, Φωτακάκη Χ. Διπλωματική Εργασία «Οι Πραγματικοί Ισχυρισμοί στην Ανακοπή», 2021, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Τμήμα Νομικής Τομέας Μεταπτυχιακών Σπουδών Ιδιωτικού Δικαίου, Κατεύθυνση Αστικού Δικονομικού Δικαίου, σελ. 39]. Κριτήριο της ενεργητικής νομιμοποίησης επί ενυπόθηκου ακινήτου του οφειλέτη ή του τρίτου κυρίου νομέα αποτελεί όχι το υποκείμενο κατά το οποίο απευθύνεται η εκτέλεση, αλλά το υποκείμενο που απευθύνεται η επιταγή προς εκτέλεση. Σε κάθε περίπτωση πάντως, κρίσιμο καθίσταται η χρονική σειρά της κτήσης του ακινήτου σε σχέση με την εγγραφή προσημείωσης ή υποθήκης. Έτσι τα ανωτέρω ισχύουν μόνο στην περίπτωση που το ενυπόθηκο ακίνητο αποκτήθηκε μετά την εγγραφή της υποθήκης ή προσημείωσης επί αυτού. Γιατί διαφορετικά, αν δηλαδή πρώτα απέκτησε από τρίτο, λ.χ. λόγω μεταβίβασης, και μετέπειτα ενεγράφη η υποθήκη ή η προσημείωση δεν πρόκειται για τρίτο με την έννοια του άρθρου 993 ΚΠολΔ, αλλά με την έννοια του άρθρου 936 ΚΠολΔ, ως κύριο του ακινήτου. Ο τρίτος κύριος κατά την έννοια του άρθρου 993 παρ.1 εδ. β' ΚΠολΔ, δικαιούται διά της άσκησης της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ να προβάλει ενστάσεις που απορρέουν από τις μεταξύ αυτού και του επισπεύδοντος προσωπικές ενστάσεις κατά του κύρου της εγγραφής ή του τίτλου της υποθήκης ή κατά της υπόστασης της υποθήκης [Χατζηδάκης Κ. Διπλωματική Εργασία «Το παραδεκτό της κατά το άρθρο 933 ΚΠολΔ ασκούμενης ανακοπής, καθώς και των λόγων της», Π.Μ.Σ. Πολιτική Δικονομία και Εργατικό Δίκαιο, Ειδίκευση : Πολιτική Δικονομία, 2020, σελ. 35]. Επίσης, κατά λογική ακολουθία δικαιούται να προβάλλει ενστάσεις που αφορούν τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, στο βαθμό που στρέφεται κατά ακινήτου κυριότητάς του, ή κατά πράξη εκτέλεσης που συνιστά λογικό και νομικό προαπαιτούμενο για την εκτέλεση εις βάρος της περιουσίας του, αφού διαφορετικά θα στερούνταν ενδίκου βοηθήματος για ακύρωση μιας πάσχουσας εκτελεστικής πράξης.

III. Από όλα τα έγγραφα, τα οποία επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, πιθανολογούνται τα ακόλουθα: Με τη με αριθμό 3256/2010 Διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου σε βάρος της οφειλέτριας (και μητέρας των αιτούντων) [REDACTED] υποχρεώθηκε η τελευταία να καταβάλει αρχική δικαιούχο Τράπεζα Eurobank το ποσό των 10.483,93 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων. Προς

εξασφάλιση της ανωτέρω απαίτησης, δυνάμει της ως άνω διαταγής πληρωμής ενεγράφη στις 19-09-2011 προσημείωση υποθήκης υπέρ της αρχικής δικαιούχου τράπεζας Eurobank, ειδική διάδοχος της οποίας είναι η καθ'ης, και μέχρι του ποσού των 10.739,93 ευρώ, επί μιας κάθετης ιδιοκτησίας 528 τ.μ. με ισόγεια οικία 100 τ.μ. ιδιοκτησίας της οφειλέτριας. Ακολουθώντας η οφειλέτρια [REDACTED] μεταβίβασε δυνάμει του με αριθμό 15546/09-05-2012 συμβολαίου γονικής παροχής, νομίμως μεταγεγραμμένου, κατά πλήρη κυριότητα, στον 2^ο των αιτούντων υιό της, το διαμέρισμα-κατοικία του ισογείου ορόφου, και με το υπ' αριθμόν 15547/09-05-2012 συμβόλαιο γονικής παροχής, νομίμως μεταγεγραμμένο, στον έτερο υιό της (και πρώτο των αιτούντων) κατά πλήρη κυριότητα το μελλοντικώς ανεγερθησόμενο διαμέρισμα του πρώτου πάνω από το ισόγειο ορόφου. Δυνάμει της με ημερομηνία 06-05-2025 επιταγής προς πληρωμή, τεθείσας παρά πόδας αντιγράφου εξ απογράφου της ως άνω Διαταγής πληρωμής, επισπεύθηκε σε βάρος των αιτούντων, ως τρίτων κυρίων, εκτέλεση, με την κατάσχεση των ως άνω ακινήτων, δικής τους κυριότητας, που επιβλήθηκε με τη με αριθμό 572/30-06-2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Ανατολικής Κρήτης [REDACTED] ορισθέντος του αναγκαστικού ηλεκτρονικού πλειστηριασμού των περιγραφόμενων ακινήτων για τις 11-02-2026. Κατά της επισπευδόμενης εκτελεστικής διαδικασίας οι αιτούντες άσκησαν, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου, τη με αριθ. έκθ. κατάθ. 3410/ΑνΕ/231/4-08-2025 ανακοπή, με την οποία αιτούνταν να ακυρωθεί, η με αριθμό 572/30-06-2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Ανατολικής Κρήτης [REDACTED]. Επί αυτών εκδόθηκε η με αριθμό 113/2026, ήδη εκκαλούμενη, απόφαση του παραπάνω Δικαστηρίου, που απέρριψε την παραπάνω ανακοπή ως απαράδεκτη ελλείπει παθητικής νομιμοποίησης. Ειδικότερα η εκκαλούμενη δέχθηκε ότι «από το περιεχόμενο της υπό κρίση ανακοπής, καθώς και από αυτό των πρόσθετων λόγων ανακοπής, προκύπτει ότι επισπεύδουσα την αναγκαστική εκτέλεση δεν είναι η αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «FRONTIER ISSUER DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», που εδρεύει στο Δουβλίνο Ιρλανδίας, με αριθ. καταχώρησης στο μητρώο εταιρειών 669436, σε βάρος της οποίας στρέφονται τα υπό κρίση δικόγραφα, διαχειρίστρια των απαιτήσεων της οποίας είναι η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «doValue Greece Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης από Δάνεια και Πιστώσεις», αλλά η αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «Leon Capital Finance Designated Activity Company», που εδρεύει στο Δουβλίνο Ιρλανδίας, με αριθ. καταχώρησης στο μητρώο εταιρειών 761305, διαχειρίστρια των απαιτήσεων της οποίας είναι η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «doValue Greece Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης από Δάνεια και Πιστώσεις». Τα ανωτέρω, ήτοι ότι επισπεύδον την αναγκαστική εκτέλεση νομικό πρόσωπο είναι άλλο από αυτό σε βάρος του οποίου στρέφονται τα υπό κρίση δικόγραφα, προκύπτουν και από την παραδεκτή

επισκόπηση του με αριθ. 582/2025 αποσπάσματος της με αριθ. 572/30-06-2025 προσβαλλόμενης κατασχετήριας έκθεσης, το οποίο νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται οι ανακόπτοντες». Κατά της απόφασης αυτής οι αιτούντες, ήδη εκκαλούντες, άσκησαν τη με αριθ. έκθ. κατ. 68/03-02-2026 έφεσή τους, με την οποία προβάλλουν τους αναφερόμενους σε αυτή λόγους. Ειδικότερα, με τον πρώτο λόγο του εφετηρίου οι αιτούντες εκθέτουν ότι η αλλοδαπή εταιρία ειδικού σκοπού είτε αυτή είναι η εταιρία με την επωνυμία «Leon Capital Finance Designated Activity Company», είτε η εταιρία με την επωνυμία «FRONTIER ISSUER DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», δεν νομιμοποιείται παθητικά στην κατ' άρθρο 933 ΚΠολΔ, αλλά νομιμοποιείται η εταιρία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις που εν προκειμένω είναι η καθ' ης αναφερόμενη ανώνυμη εταιρία με το διακριτικό τίτλο «doValue Greece», ως ειδική διάδοχος κατόπιν μεταβίβασης της απαίτησης στα πλαίσια τιτλοποίησης των αξιώσεων. Σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο II(α) μείζονα σκέψη της παρούσας, στις δίκες περί την εκτέλεση και σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου (άρθρο 2 παρ. 4 ν. 4354/2014) νομιμοποιούνται ενεργητικά και παθητικά οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π.), οι οποίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου, ενώ το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης. Ο μη δικαιούχος ή μη υπόχρεος διάδικος, επομένως, [και εν προκειμένω η καθ' ης ανώνυμη εταιρία με το διακριτικό τίτλο «doValue Greece», που διεξάγει τη δίκη], ενεργεί στο δικό της όνομα, αποτελεί, δηλαδή, διάδικο και δεν είναι αντιπρόσωπος του φορέα της έννομης σχέσης [εν προκειμένω της αλλοδαπής εταιρίας με την επωνυμία «Leon Capital Finance Designated Activity Company»]. Εξάλλου από όλα τα προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα και από το περιεχόμενο της ίδιας της ανακοπής προκύπτει ότι από απλή παραδρομή αναγράφηκε στην πρώτη σελίδα αυτής ως δικαιούχος της απαίτησης η αλλοδαπή εταιρία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «FRONTIER ISSUER DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», ενώ από την επισκόπηση του δικογράφου της ανακοπής προκύπτει ότι η δικαιούχος της απαίτησης είναι η «Leon Capital Finance Designated Activity Company». Επομένως το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο απέρριψε την ανακοπή ως απαράδεκτη ελλείπει παθητικής νομιμοποίησης, έσφαλε ως προς την ορθή εφαρμογή του νόμου και πιθανολογείται ότι θα γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος της έφεσης και θα εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση. Ακολούθως μετά την εξαφάνιση της εκκαλουμένης, θα πρέπει να εξεταστεί εάν πιθανολογείται βάσιμος, κάποιος λόγος ανακοπής, τους οποίους δεν ερεύνησε το πρωτόδικο δικαστήριο, αφού στα πλαίσια του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της έφεσης, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, μετά την εξαφάνιση της εκκαλούμενης δεν δικάζει πλέον την έφεση, αλλά την ανακοπή (ΚΠολΔ 522, 535 παρ. 1 και 536 παρ. 1-2, βλ. ΑΠ 2039/2014, ΑΠ 1878/2008, ΑΠ

419/2004, ΕφΑθ 634/2025, ΕφΠειρ 239/2025, ΕφΑθ 390/2024, ΕφΚρ 3/2021 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

IV. Με το δεύτερο λόγο της ανακοπής, ο οποίος επαναφέρεται με τον τρίτο λόγο της έφεσης οι αιτούντες-ανακόπτοντες-εκκαλούντες ισχυρίζονται ότι η εκ μέρους της καθής η αίτηση επίσπευση του προαναφερομένου πλειστηριασμού γίνεται καταχρηστικά, σύμφωνα με τους ορισμούς του άρθρ. 281 ΑΚ, ήτοι κατά προφανή υπέρβαση των ορίων της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του κοινωνικοοικονομικού σκοπού του δικαιώματος της καθής, καθώς προέβη στην κατάσχεση των ακινήτων τους, ως τρίτων κυρίων, για οφειλή ύψους 10.483,93 ευρώ ενώ η εμπορική αξία των κατασχεθέντων ακινήτων ανέρχεται σε 312.000 ευρώ, οι ίδιοι δε έλαβαν γνώση της οφειλής αυτής για πρώτη φορά στις 24-06-2025.

Από το συνδυασμό των άρθρων 281 ΑΚ, 116 και 933 ΚΠολΔ και 25 παρ. 3 του Συντάγματος προκύπτει ότι η πραγμάτωση με αναγκαστική εκτέλεση της απαίτησης του δανειστή κατά του οφειλέτη αποτελεί ενάσκηση ουσιαστικού δικαιώματος δημοσίου δικαίου. Συνεπώς, λόγω της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ μπορεί να αποτελέσει και η προφανής αντίθεση της επισπευδομένης διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης στα αντικειμενικά όρια της καλής πίστης ή των χρηστών ηθών ή του κοινωνικοοικονομικού σκοπού του δικαιώματος, που θέτει η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ. Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος καταχρηστική, πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικοοικονομικός σκοπός του δικαιώματος, να προκύπτει από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντίληψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟΛΑΠ 17/1995, ΑΠ 2045/2014, ΑΠ 1627/2012, ΑΠ 1183/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, καλή πίστη θεωρείται η συμπεριφορά του χρηστού και συνετού ανθρώπου, που επιβάλλεται κατά τους συνηθισμένους τρόπους ενεργείας, ενώ ως κριτήριο των «χρηστών ηθών» χρησιμεύουν οι ιδέες του κατά γενική αντίληψη χρηστών και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου. Προκειμένου δε να κριθεί αν σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει αντικειμενική υπέρβαση των προαναφερομένων ορίων, συνεκτιμώνται τα κίνητρα, ο σκοπός του ασκούντος το δικαίωμα, το είδος των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν και οι λοιπές περιστάσεις πραγμάτωσης της συμπεριφοράς (ΑΠ 119/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η καταχρηστική συμπεριφορά του φορέα του δικαιώματος εμφανίζεται υπό διάφορες μορφές, όπως με την ύπαρξη δυσαναλογίας μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου εκτέλεσης και του επιδιωκόμενου σκοπού ή με την άσκηση οικονομικού δικαιώματος κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη,

δηλαδή όταν η συμπεριφορά του φορέα του δικαιώματος ωθείται από κακοβουλία με αποκλειστικό σκοπό τη βλάβη του άλλου ή όταν η πράξη της εκτέλεσης υπερβαίνει τα όρια της θυσίας του οφειλέτη. Επιπλέον, δε, απαιτείται οι πράξεις του υπόχρεου και η υπ' αυτού δημιουργηθείσα κατάσταση, που συνεπάγεται ιδιαίτερα επαχθείς για τον ίδιο επιπτώσεις, να τελούν σε αιτιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου. Το δε ζήτημα εάν οι συνέπειες, που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος, είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που είναι δυνατόν να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματος του (ΟΛΑΠ 6/2016, ΑΠ 1603/2014, ΑΠ 385/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επιπροσθέτως, η καταχρηστική συμπεριφορά, που στοιχειοθετεί προφανή υπέρβαση των ορίων που καθορίζονται στη διάταξη του άρθρ. 281 ΑΚ, μπορεί να εμφανισθεί και στην περίπτωση που προκαλείται η εντύπωση έντονης αδικίας σε σχέση με το όφελος του δικαιούχου από την άσκηση του δικαιώματος (ΑΠ 1047/2003 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1028/ 1986 ΝοΒ 35 .751, ΕφΑθ 2634/2022, ΕφΑθ 2472/2022, ΕφΑθ 6546/2008 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προεκτέθηκε, η απαίτηση της καθής η αίτηση, για την οποία επισπεύδεται ο προαναφερόμενος πλειστηριασμός, ανέρχεται στο ποσό των 10.483,93 ευρώ και αφορά σε οφειλή της [REDACTED] και όχι των ιδίων των αιτούντων-εκκαλούντων, ενώ η τιμή εκτίμησης και η τιμή πρώτης προσφοράς για αμφότερα τα κατασχεθέντα ακίνητα (ισόγειο διαμέρισμα και δικαίωμα υψούν του πρώτου ορόφου) στον ίδιο πλειστηριασμό ανέρχεται στο ποσό των 312.000,00 ευρώ (270.000,00 και 42.000,00 ευρώ αντίστοιχα). Η επίσπευση επομένως του προαναφερόμενου πλειστηριασμού γίνεται κατά προφανή υπέρβαση των ορίων, που, βάσει της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ, επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικοοικονομικός σκοπός του δικαιώματος της καθής η αίτηση. Ειδικότερα, το γεγονός ότι η αξία των ανωτέρω κατασχεθέντων ακινήτων που εκτίθεται στον προαναφερόμενο πλειστηριασμό, είναι περίπου τριάντα φορές μεγαλύτερη από το ύψος της απαίτησης της καθής η αίτηση, αποτελεί περίπτωση που καθιστά την, εκ μέρους της τελευταίας, άσκηση του δικαιώματος της, μη ανεκτή κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις και ιδέες του μέσου κοινωνικού και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου, υφίσταται δε επιπλέον προφανής δυσαναλογία μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου εκτέλεσης και του επιδιωκόμενου σκοπού, καθόσον η εκ μέρους της καθής η αίτηση δανείστριας αναγκαστική εκτέλεση υπερβαίνει τα όρια της θυσίας των αιτούντων. Ειδικότερα οι αιτούντες δεν είναι οι ενοχικώς ευθυνόμενοι-οφειλέτες της ως άνω απαίτησης από τη με αριθμό 3256/2010 διαταγή πληρωμής, αλλά οι τρίτοι κύριοι, των οποίων τα κατασχεθέντα ακίνητα βαρύνονται με προσημείωση υποθήκης υπέρ της καθ' ης. Συνεπώς, με την επίσπευση του προαναφερόμενου πλειστηριασμού, σε βάρος των τρίτων κυρίων, προκαλείται η εντύπωση έντονης αδικίας

σε βάρος τους, σε σχέση με το όφελος της δικαιούχου καθής η αίτηση (βλ. και όσα εκτέθηκαν στην αμέσως παραπάνω μείζονα σκέψη της παρούσας). Τούτο δε, διότι βάσει της επισπευδόμενης αναγκαστικής εκτέλεσης, η θυσία που απαιτείται από την πλευρά των αιτούντων-ανακοπτόντων, ως τρίτων κυρίων, ήτοι η απώλεια περιουσιακού αντικειμένου αξίας μεγαλύτερης από 250.000 ευρώ, όπως αυτή προσδιορίσθηκε από την πλευρά της καθής για τις ανάγκες της επισπευδόμενης, για χάρη της, αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος τους, είναι δυσανάλογα μεγάλη, για την ικανοποίηση απαίτησης της, ενοχικά ευθυνόμενης-οφειλέτριας [REDACTED], ποσού 10.483,93 ευρώ, η οποία συγκριτικά με αυτή, τυγχάνει δυσανάλογα μικρή, και ως εκ τούτου παρέπεται ότι καθίσταται μη ανεκτή, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, η οποία διέπει τόσο το ουσιαστικό όσο και το δικονομικό δίκαιο, στην ισχύουσα εθνική και υπερεθνική έννομη τάξη. Καθίσταται δε, περαιτέρω πρόδηλο ότι οι συνέπειες, σε περίπτωση ευδοκίμησης του πλειστηριασμού, στο πρόσωπο των αιτούντων από την απώλεια των περιουσιακών αυτών στοιχείων είναι ιδιαίτερα επαχθείς, συγκρινόμενες με τις συνέπειες από τη ματαίωση της ικανοποίησης του δικαιώματος είσπραξης της καθής. Εξάλλου η καθ' ης πρώτη φορά επέδωσε στους νυν αιτούντες, στις 24-6-2025 την από 06-05-2025 επιταγή προς πληρωμή της με αριθμό 3256/2010 διαταγής πληρωμής του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου, χωρίς ποτέ να έχουν οχληθεί στο παρελθόν, γεγονός το οποίο δεν αμφισβήτησε η καθ' ης συναγομένης ομολογίας της προς τούτο, άμεσα δε, επτά (7) ημέρες μετά, προέβη στην επιβολή της υπό κρίση κατάσχεσης. Εξάλλου δεν προέκυψε ότι η καθ' ης αναζήτησε άλλα περιουσιακά στοιχεία σε βάρος της οφειλέτριας και ενοχικά ευθυνόμενης, [REDACTED] (π.χ. κινητά αντικείμενα, αυτοκίνητα κτλ), ελλείψει άλλης ακίνητης περιουσίας στο όνομά της.

Κατόπιν τούτων, πιθανολογείται ότι το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που απέρριψε την ανακοπή των αιτούντων-ανακοπτόντων ως απαράδεκτη, εσφαλμένα εφάρμοσε και ερμήνευσε τον νόμο και, συνεπώς, ότι πιθανολογείται ότι θα γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος της προμνησθείσας έφεσης, κατά το ανωτέρω μέρος του, ως βάσιμος κατ' ουσίαν και, εξαφανιζόμενη της εκκαλουμένης απόφασης πιθανολογείται ότι θα γίνει δεκτός ο ανωτέρω λόγος της ανακοπής των αιτούντων-εκκαλούντων ως βάσιμος, και θα ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη κατάσχεσης. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι οι αιτούντες-εκκαλούντες θα υποστούν ανεπανόρθωτη βλάβη από τη συνέχιση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης και τον επικείμενο πλειστηριασμό των ακινήτων, διότι θα δημιουργηθούν με τον πλειστηριασμό οριστικές καταστάσεις, που θα είναι εξαιρετικά δυσχερές να επανορθωθούν, ακόμη και αν ακυρωθεί ο πλειστηριασμός. Κατόπιν τούτων, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση ως ουσιαστικά βάσιμη και να ανασταλεί η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, που επισπεύδεται από την καθ' ης – εφεσίβλητη δυνάμει της με ημερομηνία 06-05-2025 επιταγής προς πληρωμή, τεθείσας παρά πόδας αντιγράφου εξ απογράφου της ως άνω Διαταγής πληρωμής και της με αριθμό 572/30-06-

2025 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Ανατολικής Κρήτης [REDACTED] δυνάμει της οποίας επισπεύδεται αναγκαστικός ηλεκτρονικός πλειστηριασμός της ακίνητης περιουσίας των αιτούντων ενώπιον της Συμβολαιογράφου Ηρακλείου Κρήτης [REDACTED] στις 11-02-2026 τούτο, δε, έως την έκδοση απόφασης επί της έφεσης των αιτούντων κατά της με αριθμό 113/2026 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών) και υπό τον όρο ότι η έφεση θα συζητηθεί στη δικάσιμο που έχει προσδιοριστεί. Τέλος, η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμφηφιστεί μεταξύ των διαδίκων λόγω του ιδιαίτερα δυσχερούς της ερμηνείας των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρ. 179 ΚΠολΔ, η εφαρμογή του οποίου δεν αποκλείεται από τη διάταξη του άρθρ. 84 παρ. 2 εδ. γ' Ν. 4194/2013 «Κώδικας Δικηγόρων», όπως έχει αυτό τροποποιηθεί από το άρθρ. 14 παρ. 3 Ν. 4236/2014), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση αναστολής.

ΑΝΑΣΤΕΛΛΕΙ την αναγκαστική εκτέλεση, που επισπεύδεται από την καθ' ης σε βάρος των αιτούντων δυνάμει της με ημερομηνία 06-05-2025 επιταγής προς πληρωμή, τεθείσας παρά πόδας αντιγράφου εξ απογράφου της με αριθμό 3256/2010 Διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου και της με αριθμό 572/30-06-2025 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Ανατολικής Κρήτης [REDACTED], δυνάμει της οποίας επισπεύδεται αναγκαστικός ηλεκτρονικός πλειστηριασμός της ακίνητης περιουσίας των αιτούντων ενώπιον της Συμβολαιογράφου Ηρακλείου Κρήτης [REDACTED] στις 11-02-2026 τούτο, δε, έως την έκδοση απόφασης επί της έφεσης των αιτούντων κατά της με αριθμό 113/2026 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών), και υπό τον όρο ότι η έφεση θα συζητηθεί στη δικάσιμο που έχει προσδιοριστεί.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στο Ηράκλειο στις 9 Φεβρουαρίου 2026 με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξούσιους Δικηγόρους τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

